

„Apocalipsa lui Ioan” și ciclul cosmic mayaș

Încă din 1971 (de când am citit Biblia și o citesc pentru a patra oară), mi s-au părut extrem de ciudate două așa-zese „fenomene” de natură divină: unul este „fenomenul Iosua”, iar al doilea „Apocalipsa lui Ioan”, care, recunosc, este cel mai metaforic și simbolistic text ce l-a creat vreodată cineva!

Iată „fenomenul Iosua”:

„Atunci Iosua (urmașul lui Moise; cel ce, după moartea lui Moise, în Câmpia Moabului – mormântul lui Moise nu s-a găsit nici până azi – a trecut Iordanul în fruntea evreilor, și a cucerit Țara Canaanului, n.n.) a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe Amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel:

„Orește-te, soare, asupra Gabaonului,

Și tu, Lună, asupra văii Aialonului!”

Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul; până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui.

Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă.

N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Dumnezeu să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.

Și Iosua și tot Israelul împreună cu el, s-a întors în tabără la Ghigal”

(Biblia – Iosua, Soarele și Luna se opresc, Cap. 10, al. 12, 13 și 14)

Fenomenul biblic e de-a dreptul șocant! În primul rând, pentru că în nicio altă carte a lumii nu ni se vorbește despre soarele care a stat „aproape o zi întreagă în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună”! Apoi, ni se vorbește (tot pentru prima dată) de **Cartea Dreptului**, care, după părerea mea, se referă, evident, la „Legile divine”, după care se conduce întreg Universul, altele, poate, decât legile fizicii actuale, studiate de noi, la școală!

M-am întrebat ce poate fi acea „Carte a Dreptului” și am înclinat să cred că ea era, totuși, cunoscută de mayașii precolumbieni, încă înainte de a se „desface” uscatul în continentele de azi; că ei, mayașii, avuseseră contact cu „omul din Tula” (Mexic), care „singur își dăduse foc cu mâna lui”, ridicându-se, în curcubeie de lumini, la cer, și având fața scâldată de lacrimi, semn sigur că-i părea rău, nespun de rău, că trebuia să se despartă de ei, de mayașii pământeni, și să se-ntoarcă în „țara de la marginea cerurilor”, cum scrie și-n „Apocalipsa lui Ioan”, când se referă la cei ce vor veni dintr-o altă civilizație astrală.

Acel „Șarpe cu pene”/ Quetzalcoatl nu putea să fie decât o navă cosmică:

„Spre Tula îndreptându-și privirea,
 el prinse a plânge
 cu lacrimi ca ploaia bogată, și două pâraie
 curgeau pe sub gene, pe-obraji și-ncepură,
 căzând, să topească și stâncile-n cale
 Și-ajuns ș-a țărmlul mării nesfârșite,
 scăldate în lumină, conteni
 să plângă și, privind adânc în zare,
 se-ncinse cu podoabele-i alese (combinezonul de astronaut, evident! n.n.):
 Își puse zaua și masca
 de palide turcoaze (verzi-albăstirii, n.n.), și, cu grabă, își dete singur, cu mâna lui
 foc (porni motoarele navei, n.n.)
 și se-nplță văpaie...
 Și se mai spune din bătrâni: A ars
 și fumul lui, când se-nălța-n văzduh,
 purtați de-un vânt înmiresmat veniră
 răsmii de păsări ce-au umplut tăria (cerul, n.n.)
 și fâlfâiau penaje orbitoare
 din zare-n zare – până-n depărtări,

 și mii și mii de păsări de tot felul,
 învălmășindu-și aripile-n zbor,
 ca-ntr-un vârtej de mândre curcubeie”.
 (dâra de fum multicolor – se pare – din urma navei ce se ridica la cer, n.n.).

(Fr. Păcurariu, *Antologia literaturii precolumbiene*, Editura Univers, București, 1973, p.p. 53-54)

Așadar, acea navă cosmică (care apare, pentru prima dată la Moise, apoi la Ezechiel – profetul - , dar și-n „*Apocalipsa lui Ioan*”), iată, că era cunoscută și mayașilor!

Știm noi, însă, dacă acea *Carte a dreptului*” (din vremea lui Iosua, din anul 1449 î.Hr., cu aprox.) nu ajunsese să fie studiată și de mayașii precolumbieni, ori, poate, de sute de generații mayașe anterioare celor din Tula?

Oricum vor fi fost, un lucru e cert: există un ciclu cosmic, care durează ceva mai puțin de 5000 de ani, după cum vom vedea, iar la o dată anume, de la sfârșitul aceluia ciclu cosmic mayaș, axa pământului se înclină; se schimbă, de asemenea, și polii magnetici ai pământului, iar aceste neștiute taine produc perturbări climatice majore cutremure, dispar ostroave, dar și civilizații umane...

Se spune, de fapt, că o civilizație umană începe odată cu un nou ciclu cosmic mayaș; mai precis, după două asemenea cicluri (aprox. 10.000 de ani), timp în care omenirea apare preistoric (în epoca pietrei!), se dezvoltă și se stinge apoi după 10.000 de ani.

Înclin să cred că mayașii știau foarte bine aceste lucruri, nu doar de la altă civilizație „venită de la marginile cerului”, dar, mai ales, pentru că aveau (ca și dacii, de altfel) bunul obicei de a studia permanent „mersul cerului”, căci, știindu-l, puteau să prevadă perioadele de secetă, de foamete, de belșug, de războaie, de molime etc., etc.

Cei care au studiat „*Exodul*” – ieșirea evreilor din robia egipteană de 430 de ani – spun că ieșirea s-ar fi petrecut în anul 1200 î.Hr., lucru ce nu mi se pare adevărat, de vreme ce Împ. Solomon (c. 973-933, î. Hr.), succesorul Împ. David, tatăl său, a avut mulți împărați mai înaintea sa, de la Moise până la el, așa încât, după calculele făcute de subsemnatul, exodul evreilor s-a petrecut în anul 1449 î.Hr.

Luând ca reper acest an și raportându-l la încheierea perioadei glaciare din 6200 î.Hr. și la anul când s-a întâmplat „*fenomenul Iosua*” („*Soarele a stat pe loc, în mijlocul cerului, aproape o zi întreagă!*”), iată că încă de atunci se cunoștea „*conceptul heliocentric*”; nu trebuia să vină Evul Mediu, al lui Galileo Galilei și N. Copernic (sec. XVI). Conform „*concepției heliocentrice*”, Soarele e fix, iar celelalte planete gravitează în jurul său. Mayașii știau că, odată la aproximativ 5000 de ani, se înclină axa de rotație a pământului și se schimbă polii magnetici. Putem înțelege, astfel, că, într-adevăr, Soarele gravitează doar în jurul său!

Pornind de la niște calcule simple, vom vedea că, într-adevăr, între ciclurile cosmice mayașe și „*Apocalipsa lui Ioan*” există o „*legătură de cauzalitate*”, s-o numim așa.

Luând, ca reper, anul 6200 î.Hr. (când s-a încheiat era glaciară și pământul a-nceput să-și revină la viață; la fel și viețuitoarele, inclusiv omul, în faza celulară!) și, scăzând din 6200, anul ieșirii din Egipt (când s-a petrecut „*fenomenul Iosua*”!), rezultă anul **4751** î.Hr. Așadar, perioada cuprinsă între cele două mari „*fenomene geologice*” e de **4751** ani. Acesta este numărul anilor ce aparțin/în care se desfășoară un ciclu cosmic mayaș! Se vede că această cifră se apropie foarte mult de 5000, cât spuneau unii cercetători că durează un ciclu cosmic mayaș. Au dreptate!

Cu alte cuvinte, anul în care Soarele a stat pe cer o zi întreagă (în vremea Împ. Iosua) constituia sfârșitul primului ciclului cosmic mayaș, omenirea aflându-se, pe atunci, la mijlocul evoluției ei.

Odată cu acel an, 1449 î. Hr., începea, iată, al doilea ciclu cosmic mayaș, cel în care ne aflăm deja, îndreptându-ne vertiginos spre „*vremurile din urmă*”!

Dacă adunăm anul 1449 cu anul în care ne aflăm (2023), rezultă 3472. Deci, 3472 de ani au trecut, deja, de când am intrat în al doilea ciclu cosmic mayaș.

Știind că primul ciclu cosmic mayaș a durat **4751** de ani, scădem **3472** de ani (de la „*fenomenul Iosua*”, până azi, **2023**) și observăm că, până la încheierea ciclului cosmic ce-l traversăm acum, mai sunt **1279** de ani. La anul curent, 2023, adunăm anii ce-au mai rămas (1279) și rezultă anul încheierii celui de-al doilea ciclu cosmic mayaș; de fapt (conf. „*Apocalipsei*”) anul sfârșitului lumii: **3302!**

Dar, să fim mai ușor înțeleși, iată calculele:

Primul ciclu cosmic mayaș

6200 – (anul sfârșitului glaciațiunii)
1449 (anul „*fenomenului Iosua*”)

Al doilea ciclu cosmic mayaș

4751 –
1449 (când s-a terminat primul fenomen cosmic mayaș)

4751 Deci, atât durează un ciclu cosmic mayaș) 3302 (anul sfârșitului lumii)

Obs.: Mai clar, pentru a vă convinge că acesta va fi anul sfârșitului lumii, mai facem încă un calcul:

1449 +
2023 (a.c.)
3472 (ani scurși din al doilea ciclu mayaș)

4751 – (câți ani are un ciclu cosmic mayaș)
3472
1279 (ani rămași până la încheierea celui de-al doilea ciclu cosmic mayaș)

2023 + (a.c.)
1279
3302 (În acest an ar putea fi sfârșitul lumii) căci $3302+1449 = 4751$ (exact cât are și primul ciclu cosmic mayaș!)

Acum vom împărți anul posibilului sfârșit al lumii (3202) la 22 de Capitole, câte are „*Apocalipsa lui Ioan*” și vom vedea că un capitol e „*cotat*” la 150, 2 ani (150 de ani și două luni).

PERIOADA TEMPORALĂ

Cap. 1. (0-150,2)	[0-150,2]
Cap. 2. (150,2 + 150,2 = 300,4)	[150,2-300,4]
Cap. 3. (300,4 + 150,2 = 450,6)	[450,6-600,8]
Cap. 4. (450,6 + 150,2 = 600,8)	[450,6-600,8]
Cap. 5. (600,8 + 150,2 = 751)	[600,8-751]
Cap. 6. (751 + 150,2 = 901,2)	[751-901,2]
Cap. 7. (901,2 + 150,2 = 1051,4)	[901,2-1.051,4]
Cap. 8. (1051,4 + 150,2 = 1201,6)	[1.051,4-1.201,6]
Cap. 9. (1201,6+150,2 = 1351,8)	[1.201,6-1.351,8]
Cap. 10. (1351,8 + 150,2 = 1502)	[1.351,8-1.502]
Cap. 11. (1502 + 150,2 = 1652,2)	[1.502-1.652,2]
Cap. 12. (1652,2+ 150,2 = 1802,4)	[1.652,2-1802,4]
Cap. 13. (1802,4 + 150,2 = 1952,6)	[1.802,4-1.952,6]
Cap. 14. (1952,6 + 150,2 = 2102,8)	[1952,6-2.102,8]
Cap. 15. (2102,8 + 150,2 = 2253)	[2.102,8-2.253]
Cap. 16. (2253 + 150,2 = 2.403,2)	[2.253-2.403,2]
Cap. 17. (2.403,2 + 150,2 = 2.553,4)	[2.403,2-2.553,4]
Cap. 18. (2.553,4 + 150,2 = 2.703,6)	[2.553,4-2.703,6]
Cap. 19. (2.703,6 + 150,2 = 2.853,8)	[2703,6-2.853,8]
Cap. 20. (2.853,8 + 150,2 = 3.004)	[2.853,8 -3.004]

Cap. 21. (3.004 + 150,2 = 3.154,2) [3.004-3.154,2]

Cap. 22. (3.154,2 + 150,2 = 3.304,2) [3.154,2-3.304,2]

Obs.: Se vede că există, totuși, o toleranță de 2,2 ani! Nu-mi explic această excepție! Raportată la noianul de ani, e însă destul de mică! **Deci, sfârșitul lumii** va fi între 3302 – 3304! Exact ce-a spus St. Hawking!

Evident că oricine poate să conteste rezultatul la care am ajuns, dar pentru mine a fost absolut șocant, și iată de ce!

În urmă cu doar câțiva ani, reputatul savant englez Stephan Hawking ajunsese la aceeași concluzie: „*Lumea va pieri în jurul anului 3.300*”, fără a da nici măcar o singură explicație ori să facă vreo aluzie la „*metoda*” pe care a abordat-o, spre a afla sfârșitul „*vremii din urmă*”!

Iată, așadar, că au trecut câțiva ani buni, până ce Bunul Dumnezeu mi-a arătat calea spre aflarea adevărului! Iar pentru asta, Îi mulțumesc și Îl slăvesc!

Cum pe noi, acum, ne interesează, în mod special, **Cap.13** (perioada: 1802,4 - 1952,6, **Cap. 14** (perioada: 1952,6-2.102,8, căci aici e prezentat **Covidul 19!**), dar și **Cap. 15** (perioada 2.102,8-2.253), vom rezuma evenimentele consemnate în aceste capitole, evenimente ce s-au derulat – veți vedea Dvs. înșivă! – și se derulează în prezent, acum aflându-se în plină desfășurare în „*limitele*” Cap. 14!

Să începem, însă, cu **Cap. 13**, întrucât evenimentele prezentate aici sunt mai aproape de memoria noastră!

Iată-le! E vorba, în primul rând, de **Primul Război Mondial**, căci ni se spune că „*din mare*” (din lume, n.n.) s-a ridicat o „*fiară*” (simbolul răului, al morții, al diavolului!, n.n.):

„*Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești*” (Deci, 10 țări care luau parte la război, n.n.).

„*Balaurul* (Diavolul, n.n.) *i-a dat puterea lui* (e vorba de Germania, n.n.), *scaunul lui de domnie și o stăpânire mare*”.

„*I s-a dat putere să lucreze 42 de luni* (3,6 ani: 28 iulie 1914 – 1918, n.n.)”.

„*I s-a dat să facă război cu sfinții* (cu creștinii, n.n.) *și să-i biruiască. I s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului* (Domnului nostru Iisus Hristos, n.n.), *care a fost jungheat*”.

Și tot în acest cap.13 al „*Apocalipsei lui Ioan*” ni se relatează **Al doilea Război Mondial**, care se pregătea tot de Germania, deși fusese învinsă în Primul Război Mondial, dar, iată, se refăcuse:

„*Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur* (foarte puternic, tare, având o puternică economie și o strălucită armată, n.n.).

Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată (Deci, Germania se refăcuse, deși fusese învinsă în Primul Război Mondial; își revenise spectaculos, devenind o mașinărie de luptă de temut pentru întreaga omenire, n.n.)”.

Tot pe perioada Cap. 13 (1802-1952) a părut, în laboratoare, virusul Covid, depistat la Wuhan, în China, în 2019, desi el era creat mult mai devreme! A apărut, mai întâi, în SUA; apoi în Germania și-n Anglia, cu scopul de a fi folosit ca armă biologică!

Iată ce ni se spune despre Covid:

„**Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă** (înțepătura acului de seringă, pe braț, prin care oameni au primit vaccinul antiCovid – numit și „*icoana fiarei*”, n.n.) **și pe frunte. Și nimenea să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta** (e vorba de așa-zisul „*certificat verde*”, n.n.), **adică numele fiarei sau numărul numelui ei**” (E vorba de vaccinurile **Phizer = 6 șase sunete și nume de om; Zeneca = șase sunete și nume de om; Johnson = șase sunete și nume de om**. Deci, **666, semnul fiarei**, e, de fapt, simbolul vaccinurilor Covid, n.n.)”.

„**Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei** (numărul sunetelor denumirii vaccinurilor Covid/ „*icoana fiarei*” - vaccinul antiCovid, n.n.).

Căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase” (*Apocalipsa după Ioan*, Cap. 13)

Așadar, virusul Covid a apărut, prima dată, nu în China, la Wuhan, ci în SUA; apoi în Germania și-n Anglia, iar chinezii, se pare, au cumpărat această „*armă biologică*” și au îmbunătățit-o; la fel și cei ce o creaseră; altminteri, n-ar fi produs și „*antidotul*”: vaccinul!

Nu vă e teamă de D-zeu, nesătuilor?! Toate, însă, se vor întoarce împotriva celor care stârnesc „*fiara*”!

Iată, acum, în rezumat, ce consemnează **Cap. 14** al „*Apocalipsei după Ioan*”, evenimentele teribile ce se vor derula/se vor abate asupra pământurilor, pentru toate fărădelegile noastre!

Evenimentele se vor desfășura în perioada cuprinsă între anii 1952,5 – 2102,8:

- **urmează o invazie extraterestră**, despre care Pentagonul deja a vorbit în primăvara și vara acestui an (2023), spunând foarte clar: „*Într-o săptămână doar, am identificat 650 de obiecte zburătoare necunoscute, care sfidează toate legile fizicii universale!*”

Armata SUA a doborât un asemenea obiect zburător extraterestru.

Tot Pentagonul a acuzat Guvernul american că neagă deținerea unor resturi non-umane!

La toate acestea se adaugă (sub jurământ, în Camera Reprezentanților, jurământ depus de ofițeri-aviatori pe supersonice!) mărturia acestora, care confirmă că, într-adevăr, SUA a fost „*cercetată*” de extraterești!

Dar nu doar SUA, ci și India, care a doborât un astfel de obiect zburător/„*farfurie zburătoare*”!

Evident, că acele entități astrale sunt net superioare civilizației umane actuale, în sensul că ne depășesc (din punct de vedere tehnic și științific) cu cel puțin 5.000 de ani, iar aici am în vedere ce a văzut cu ochii săi Patriarhul Avraam, la Stejarii lui Mamre, când au ars („*într-o clipită!*”) Sodoma și Gomora și alte cinci cetăți mai mici; când soția lui Lot (nepotul lui Avraam) s-a uitat înapoi, deși i s-a spus să nu facă asta (așa o sfătuiseră cei „*trei îngeri, care se ospătaseră în cortul lui Avraam, mâncând carne de vițel, unt și lapte!*”).

Neascultându-i, soția lui Lot s-a transformat într-o stană de sare: atât de puternică a fost temperatura degajată de explozia nucleară; exact ca în cazul bombei atomice pe care americanii au dat-o în 6 august 1945 asupra Hiroshimei, în Japonia.

Revenind la invazia extraterestră, cred că acele entități astrale (pe care tot Bunul Dumnezeu le-a creat) ar fi putut de mult timp, iată, să ne facă să dispărem de pe acest pământ (așa cum au dispărut dinozaurii!!), însă sunt ferm convins că s-au integrat în societatea umană și veghează permanent asupra noastră, teama lor cea mai mare fiind

aceea că nehibzuinta/prostia noastră ar putea declanșa un război nuclear, care ar transforma Pământul într-un pustiu selenar, văzându-se-n urma sa doar canioanele și văile fluviilor (vezi Eufratul, care va seca, după cum se spune în „Apocalipsă”, dar și imensele cratere rămase în urma exploziilor nucleare, așa cum le vedem, toate acestea, pe Lună, care, cândva, a fost și ea locuită. Presupun, însă, că între locuitorii Lunii și cei ai planetei Marte a izbucnit o teribilă confruntare, la care ei (extraterestrii din vremea lui Moise, Avraam ori Ezechiel, dar și cei ce ne vizitează azi!) n-au vrut ca noi să luăm parte; nu au vrut să trecem și noi prin ce au trecut locuitorii Sodomei și Gomorei!

Interesant e faptul că în acest **Cap. 14** se face aluzie la „răpirea” unor copii pământeni, care au fost duși într-o altă civilizație astrală, unde au fost crescuți și educați, fără, însă, a ni se spune unde. Ce ne transmit e doar că acestia sunt „verguri” (virgini, curați) și trăiesc „într-o țară depărtată, de la marginea cerurilor!”.

Iată ce ni se spune despre „răpire”, dându-ne de înțeles, totuși, de ce au făcut aceasta: să fie pildă de puritate, de curățenie trupească și sufletească, în care și noi ar trebui să viețuim:

„Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie înaintea celor **patru făpturi vii** (exact „patru făpturi vii” întâlnim și la Ezechiel, în Cap. 1, al. 5, unde se specifică: „...se mai vedeau **patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească**”). Deci, erau extraterestrii!, n.n.) și înaintea bătrânilor și nimeni nu putea să învețe cântarea (Desigur, foloseau o limbă total necunoscută, folosită pe o altă planetă, de către o civilizație net superioară celei ale noastre, n.n.), afară de cei **o sută patruzeci și patru de mii** (numărul extraterestrilor care au invadat ori urmează să invadeze Pământul, n.n.), care fuseseră răscumpărați de pe pământ (răpiți de pe pământ! n.n.).

Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri (curați, neprihăniți, virgini! n.n.) și urmează pe Miel (Iisus hristos, n.n.) oriunde merge El (Deci, Iisus Hristos e viu! A înviat și s-a ridicat, cu adevărat, la ceruri, n.n.). **Au fost răscumpărați** (răpiți, n.n.) **dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.**

Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu”.

În continuare, **Cap.14** ne îndeamnă la pocăință pentru că vor veni zile amare pentru omenire:

„**Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I Slavă, că a venit ceasul judecării Lui** (Așadar, suntem în pragul unui dezastru nuclear! n.n.) și **închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”.**

Apoi, un alt înger vestește căderea Babilonului (E vorba de Bagdadul Irakului, cucerit de americani în anul 2006, n.n.):

„*A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare”.*

Mai departe, suntem sfătuiți să nu ne vaccinăm împotriva virusului Covid:

„**Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei** (vaccinul antiCovid, n.n.) și primește semnul ei pe frunte sau pe mână (prin vaccinare, n.n.), **va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat amestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și pucioasă** (Deci, acel vaccin conține în el și o substanță radioactivă! n.n.) **înaintea sfinților și înaintea Mielului.**

Și chinul lui se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei (înțepătura acului de seringă, n.n.)”.

De aici reiese limpede, că aceia ce se vor vaccina ori vor contacta acest virus, vor pieri în chinuri mari, încât fericiți vor muri întru Domnul cei care au rămas așa cum i-a

lăsat Dumnezeu: cu acel ADN-u și cu acel genom primordial, divin, nealterat de „icoana fiarei”!

Mai departe, Cap. 14 al „Apocalipsei” ne atrage atenția că urmează un război nimicitor (vezi actualul război fratricid!), în care, în prima fază, confruntarea va fi, de fapt, cea pe care o vedem, azi, cu toții; și ni se spune că va fi în vremea secerișului („Atunci, Cel ce ședea pe nor; Și-a aruncat secera pe pământ. Și **pământul a fost secerat!**”), când vor muri mii și mii de frați, precum spicele de grâu!

A doua parte a acestui război fratricid va fi în **vremea culesului strugurilor**, dar va fi așa de năpraznic, încât:

„Și **îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului** (sângele tânăr al fraților, n.n.) **și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.**

Teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii (peste 250 de km., n.n.)”.

Ceea ce m-a surprins în finalul Cap.14, al. 20, e faptul că se referă la „o cetate”, care, în opinia mea, nu poate fi decât Cetatea Ierusalimului, așa încât înclin să cred că războiul fratricid, dintre Federația Rusă și Ucraina, se va încheia cât de curând, dar că, până în anul 2.102, Ierusalimul va fi înconjurat de musulmani; că va urma un război de o forță nemaiîntâlnită vreodată pe pământ; că un alt „derivat” al virusului Covid își va face apariția, ucigând milioane de oameni; că în perioada temporală a Cap. 14 se va folosi o bombă atomică de o forță greu de imaginat, din moment ce, iată, ni se spune în prima parte a **Cap. 15 (2102-2253)**:

„**Și am văzut o mare de sticlă amestecată cu foc și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei** (Cum virusul Covid „a scăpat” din laboratoarele din Wuhan/China, bănuiesc că la China se face referire; nu e, însă, ceva exclus să nu fie vorba și de SUA, Germania și Anglia – țări care au produs acel vaccin/„icoana fiarei”, n.n.) **și icoanei ei, și numărul numelui ei. Ei cântau o cântare lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului** (Iisus Hristos, n.n.).

Și ziceau: „Minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor.

Cine nu se teme, Doamne, și nu va slăvi numele Tău?

Căci Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!”

Și din nou apare Domnul Noastru Iisus Hristos, Acel NIKA (gr. ÎNVINGĂTORUL), Cel care spunea: „Eu am învins lumea!”

Venirea Sa va fi odată cu venirea acelor „patru făpturi vii, având o asemănare omenească” – mesagere ale unei puternice și desăvârșite civilizații astrale – despre care „Apocalipsa lui Ioan” face iar referire, amintindu-ne (ca și prorocul Ezechiel) că, într-adevăr, nu suntem singuri în Univers, ci „ei” veghează permanent asupra noastră; că, „ei” vin cu „slava lui Dumnezeu”, spre a salva măcar o parte din această planetă plină de răutatea umană:

„**Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu** (în „slava Domnului”, n.n.), **până ce se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri**”.

Așadar, războiul fratricid, dintre Ucraina și Rusia, se va sfârși, cred, cât de curând, însă vor urma „războaiele religioase”, dintre evrei și lumea musulmană, timp de aproape 100 de ani, iar de aici încolo (vezi Cap. 16) vor fi „șapte urgii”: o molimă necunoscută (care va face ravagii în omenire!); omorârea tuturor viețuitoarelor marine (dar și ale apelor și izvoarelor); creșterea excesivă a temperaturii, a dogoarei Soarelui, încât oamenii

îl vor blestema pe Dumnezeu!; Turcia (în vechiul Pergam e „*scaunul de domnie al fiarei*”) va fi nimicită de o foarte puternică explozie nucleară; Eufreatul va seca, tot datorită unei explozii nucleare teribile, care va duce la producerea celui mai mare cutremur ce a existat vreodată pe Pământ:

„Și au urmat fulgere, glasuri, tunete (de la acea explozie nucleară nemaiîntâlnită vreodată pe pământ, n.n.) și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cam de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur așa de mare”.

Cetatea cea mare (Cetatea Ierusalimului, n.n.) a fost împărțită în trei părți, și cetățile Neamurilor s-au prăbușit.

Și Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al mâniei Lui.

Toate ostroavele (insulele, n.n.) au fugit (au fost acoperite de apele tsunamiului creat în urma cutremurului, n.n.) și nu s-au mai găsit (fiind înghițite de noianul de ape, n.n.).

O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant (24 kg., n.n.) a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare” (Biblia – Apocalipsa lui Ioan, Cap. 16, al. 18, 19, 20 și 21).

Se vede limpede că Bunul Dumnezeu nu poate tolera la infinit decăderea morală a Neamurilor, lipsa lor de credință, de bună-cuviință, de milă față de aproapele tău, de curățenie și sfințire sufletească și trupească, iar pentru toate acestea (ca și cum n-ar fi fost de-ajuns că Și-a dat pe Sf. Cruce pe Singurul Său Fiu, spre a ne lua-aminte la cele înrourate și înlăcrimate tresăriri de bucurie și de amărăciune a sufletului), ne încercă iarăși și iar, sperând, totuși, că vom căuta CALEA, ADEVĂRUL și VIAȚA, ci nu neagra tăcere a recelui mormânt!

*Iar noi locului ne-om ține,
cum verdeața în cetine;
rourile, în suspine...
În Grădine Ghetsimane,
în amurg de ionathane,
De acolo, vom vedea
mările și-a lor galere,
pline numai cu hangere...*

*Ține, Doamne, Luna-n dungă,
umbra morții nu ne-ajungă,
să ne-nspaimă, să ne frângă!
Lasă, Doamne,-n bună pace
neamurile traco-dace,
că vin vremi fără noroace!...*

– // –

Surpate,
05. aug. 2023

George Voica